

Դանիելի Գիրքը - Ուրսուներորդ Թիվ

Տեսիլքների ավարտն ու սկիզբը. Էլեն Ուայթի վերջին բաց տեսիլքը 1884 թվականին և դրա նշանակությունը

Jeff Pippenger
2024-02-13

1884 թվականին Էլեն Ուայթն ունեցավ իր վերջին բաց տեսիլքը: Այն տրվեց Օրեգոնի Պորտլենդում: Նրա առաջին բաց տեսիլքը տրվեց 1844 թվականին՝ Մենի Պորտլենդում: Հիսուսը միշտ որևէ բանի վերջը պատկերում է որևէ բանի սկզբով:

«1844 թվականին ժամանակի լրանալուց շատ չանցած էր, որ ինձ տրվեց իմ առաջին տեսիլքը: Ես Պորտլենդում այցելում էի տիկին Հեյնսին՝ ի Քրիստոս սիրելի մի քրոջ, որի սիրտը միացած էր իմ սրտին. մեզնից հինգը, բոլորս կանայք, խաղաղությամբ ծնկի էինք եկել ընտանեկան գոհասեղանի առջև: Մինչ մենք աղոթում էինք, Աստծու գործությունը եկավ ինձ վրա այնպես, ինչպես ես երբեք առաջ չէի զգացել:»

«Թվում էր, թե ես շրջապատված էի լույսով և երկրից բարձրանում էի ավելի ու ավելի վեր: Ես դարձա, որպեսզի աշխարհում փնտրեմ աղվենտ ժողովուրդը, բայց չէի կարողանում նրանց գտնել, երբ մի ձայն ինձ ասաց. «Նայիր դարձյալ և նայիր մի փոքր ավելի վեր»: Այդ խոսքերի վրա ես բարձրացրի աչքերս և տեսա ուղիղ ու նեղ մի ճանապարհ, որ բարձրորեն վեր էր խոյացված աշխարհի վրա: Այս ճանապարհով աղվենտ ժողովուրդը գնում էր դեպի քաղաքը, որ գտնվում էր ճանապարհի հեռավոր ծայրում: Ճանապարհի սկզբում նրանց ետևում դրված էր մի պայծառ լույս, որի մասին մի հրեշտակ ինձ ասաց, թե դա «կեսգիշերյան աղաղակն» էր: [ՏԵՍ ՄՍՏԹԵՈՍ 25:6:] Այս լույսը փայլում էր ամբողջ ճանապարհի երկայնքով և լույս էր տալիս նրանց ոտքերին, որպեսզի նրանք չսայթաքեն:»

«Եթե նրանք իրենց աչքերը հառած պահեին Հիսուսին, որ հենց իրենց առջև էր և առաջնորդում էր նրանց դեպի քաղաքը, նրանք ապահով էին: Բայց շուտով ոմանք հոգնեցին և ասացին, թե քաղաքը շատ հեռու է, իսկ իրենք սպասում էին, որ արդեն պիտի մտած լինեին այնտեղ: Այն ժամանակ Հիսուսը քաջալերում էր նրանց՝ բարձրացնելով Իր փառավոր աջ բազուկը, և Նրա բազկից մի լույս էլնում, որ ծածանվում էր աղվենտիստների խմբի վրա, և նրանք բացականչում էին. «Ալելուիա»: Մյուսները, սակայն, անխոհեմաբար ուրացան իրենց հետևում եղած լույսը և ասում էին, թե Աստված չէր, որ իրենց այնքան հեռու էր առաջնորդել: Նրանց հետևում եղած լույսը հանգավ՝ նրանց ոտքերը թողնելով կատարյալ խավարի մեջ, և նրանք սայթաքեցին, կորցրին տեսադաշտից թե՛ նշանը և թե՛ Հիսուսին, և ճանապարհից ցած ընկան ներքևում գտնվող խավար ու ամբարիշտ աշխարհը»: Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Էլեն Ուայթի վեցհատորյա կենսագրության մեջ, որը գրել է նրա թոռը՝ Արթուր Լ. Ուայթը, նա արձանագրում է մի հայտարարություն, որ 1893 թվականի Ընդհանուր Համաժողովի նստաշրջանում արել է Ջոն Լաֆթրոն:

«Լաուրբորն, ինը տարի անց Գլխավոր համաժողովի նիստում ելույթ ունենալով, հայտարարեց. «Ես Քույր Ուայթին տեսիլքի մեջ տեսել եմ մոտ հիսուն անգամ: Առաջինը եղել է մոտ քառասուն տարի առաջ.... Նրա վերջին բաց տեսիլքը եղել է 1884 թվականին՝ Օրեգոնի Փորթլենդի ճամբարային ժողովավայրում»: Ellen White Biography, volume 3, 256.

1884 թվականից հետո նա դեռևս պիտի ունենար երազներ և տեսիլքներ, սակայն հրապարակավ տեղի ունեցած տեսիլքները ավարտվեցին ճիշտ քառասուն տարի անց այն բանից հետո, երբ սկսվել էին, և բաց տեսիլքների թե՛ սկիզբը, թե՛ ավարտը տեղի ունեցան Փորթլենդ անունը կրող քաղաքներում: Առաջին քաղաքը Միացյալ Նահանգների արևելյան ափին էր, վերջին քաղաքը՝ արևմտյան ափին: Ոմանք գուցե ցանկանան պնդել, թե այս փաստը ոչ այլ ինչ է, քան մարդկային գուգադիպություն, իսկ ուրիշները կարող են պնդել, որ բաց տեսիլքների նպատակը կատարված էր, ուստի Տերը քառասուն տարի անց դադարեցրեց դրանք:

Իրական պատճառն այն էր, որ աճում էին անհնազանդությունն ու ապստամբությունը մարգարեության այն պարզևի դեմ, որ տրվել էր Միլլերյան շարժմանը:

«Օրլենդ գալուց հետո ես ծանրաբեռնված էի Բեթլ Բրիքում եղող իրադրության զգացումով, և ես՝ տկար, անգոր էի օգնելու ձեզ: Ես գիտեի, որ անհավատության խմորը գործում էր: Նրանք, ովքեր անտեսում էին Աստծո խոսքի հստակ պատվիրանները, անտեսում էին նաև վկայությունները, որոնք նրանց հորդորում էին ուշադրություն դարձնել այդ խոսքին: Անցյալ ձմռանը, երբ այցելում էի Հիլդսբուրգ, ես շատ էի աղոթքի մեջ և ծանրացած՝ տազնապով ու վշտով: Բայց մի անգամ, երբ աղոթքի մեջ էի, Տերը հեռացրեց խավարը, և մեծ լույս լցրեց սենյակը: Աստծո մի հրեշտակ իմ կողքին էր, և ինձ թվում էր, թե ես Բեթլ Բրիքում եմ: Ես ձեր խորհուրդների մեջ էի. լսում էի արտասանված խոսքերը, տեսնում ու լսում էի այնպիսի բաներ, որոնք, եթե Աստված կամենար, կցանկանայի, որ հավիտյան ջնջված լինեին իմ հիշողությունից: Իմ հոգին այնքան խոցված էր, որ չգիտեի՝ ինչ անել կամ ինչ ասել: Որոշ բաներ չեմ կարող հիշատակել: Ինձ հրամայվեց այս մասին ոչ ոքի ոչինչ չհայտնել, որովհետև դեռ շատ բան պետք է բացահայտվեր:»

«Ինձ ասվեց հավաքել այն լույսը, որ տրված էր ինձ, և թույլ տալ, որ դրա շողերը ծագեն Աստծո ժողովրդի վրա: Ես այս եմ արել թերթերում տպագրված հոդվածների միջոցով: Ամիսներ շարունակ գրեթե ամեն առավոտ ես վեր էի կենում ժամը երեքին և հավաքում էի այն զանազան նյութերը, որ գրվել էին այն բանից հետո, երբ վերջին երկու վկայությունները ինձ տրվել էին Բեթլ Բրիքում: Ես շարադրում էի այս հարցերը և շտապ ուղարկում ձեզ. բայց ես անտեսել էի պատշաճ հոգ տանել ինքս իմ մասին, և դրա հետևանքը եղավ այն, որ ծանրության տակ ընկճվեցի. իմ գրությունները բոլորն ավարտված չէին, որպեսզի հասնեին ձեզ Գլխավոր համաժողովին:»

«Կրկին, աղոթքի ընթացքում, Տերն Իրեն հայտնեց: Ես դարձյալ Բեթլ Բրիքում էի: Ես շատ տներում էի և ձեր սեղանների շուրջ լսեցի ձեր խոսքերը: Մանրամասները այժմ ազատություն չունեմ պատմելու: Հույս ունեմ, որ երբեք չեմ կանչվի դրանք

հիշատակելու: Ես ունեցա նաև մի քանի ամենատպալորիչ երազներ:»

«Ո՞ր ձայնը պիտի ընդունեք որպես Աստծո ձայն: Ի՞նչ գործություն է Տերը պահուստում՝ ձեր սխալները շտկելու և ձեր ընթացքը ձեզ այնպիսին ցույց տալու համար, ինչպիսին այն է: Ի՞նչ գործություն՝ եկեղեցում գործելու համար: Եթե դուք հրաժարվեք հավատալուց, մինչև անորոշության ամեն մի ստվեր և կասկածի ամեն մի հնարավորություն վերանա, դուք երբեք չեք հավատա: Այն կասկածը, որ կատարյալ գիտելիք է պահանջում, երբեք տեղ չի տա հավատքին: Հավատը հիմնվում է ապացույցի վրա, ոչ թե ցուցադրական ապացուցման: Տերը մեզնից պահանջում է հնազանդվել պարտքի ձայնին, երբ մեր շուրջը բոլորը կան այլ ձայներ, որոնք դրդում են մեզ ընթանալու հակառակ ուղիով: Մեզանից պահանջվում է լրջագույն ուշադրություն՝ զանազանելու այն ձայնը, որ խոսում է Աստծուց: Մենք պետք է դիմադրենք և հաղթահարենք հակումը ու, առանց վիճաբանության կամ զիջման, հնազանդվենք խղճի ձայնին, որպեսզի նրա հուշումները չդադարեն, և կամքն ու մղումը չսկսեն իշխել: Տիրոջ խոսքը գալիս է մեզ բոլորիս, ովքեր չենք ընդդիմացել Նրա Հոգուն՝ որոշելով չլսել և չհնազանդվել: Այս ձայնը լսվում է նախազգուշացումների, խորհուրդների, հանդիմանությունների մեջ: Դա լույսի վերաբերյալ Տիրոջ պատգամն է Իր ժողովրդին: Եթե մենք սպասենք ավելի բարձրաձայն կոչերի կամ ավելի նպաստավոր առիթների, լույսը կարող է վերցվել, և մենք մնանք խավարի մեջ»: Վկայություններ, հ. 5, էջ 68:

Քույր Ուայթը պարզորոշ նշեց, որ եթե որպես մարգարեուհի իր ծառայության դեմ շարունակվող ապստամբություն դրսևորվեր, ապա «լույսը կարող է ետ վերցվել, և» Լառդիկեական ադվենտիզմը «մնալ խավարի մեջ»: 1915 թվականին լույսը ետ վերցվեց: Աստված լիովին կարող էր և կարող է բարձրացնել մարգարե կամ մարգարեուհի, երբ կամենա այդ անել: Նա բարձրացրեց Եղիսեին՝ Եղիային հաջորդելու համար, սակայն 1915 թվականից հետո կենդանի մարգարե չբարձրացվեց, որովհետև Տերը «ետ էր վերցրել լույսը»:

Քույր Ուայթի երազների և տեսիլքների առնչությամբ կային երեք ժամանակաշրջաններ: Առաջին՝ քառասունամյա ժամանակաշրջանը, որի ընթացքում տեսիլքները տեղի էին ունենում հրապարակայնորեն՝ այն նպատակների համար, որոնք առնչվում էին պարզևի հաստատմանը նրանց մտքերում, ովքեր ներկա էին լինում, երբ տեսիլքները տեղի էին ունենում: Այնուհետև՝ 1884 թվականից մինչև նրա մահը՝ 1915 թվականը, տրվում էին տեսիլքներ և երազներ, որոնք դեռևս Աստծո ժողովրդի շինության համար էին, բայց տրվում էին մասնավոր կերպով: Երրորդ ժամանակաշրջանը սկսվեց 1915 թվականին և ներկայացրեց այն ապացույցը, որ Լառդիկյան ադվենտիզմը ուրացության խավարի մեջ էր:

Հին Իսրայելը պատկերում է ժամանակակից Իսրայելին, և լիակատար ապստամբության այն ժամանակաշրջանում, որ ներկայացված էր Եղիով և նրա երկու որդիներով՝ Օփնիով և Փենեեաով, «հայտնի տեսիլք չկար»: Պատճառը նրանց կոպիտ անհնազանդությունն ու ապստամբությունն էր: Աստված չի փոխվում:

«Մեկ այլ նախագգուշացում ևս պետք է տրվեր Հեղիի տանը: Աստված չէր կարող հաղորդակցվել քահանայապետի և նրա որդիների հետ. նրանց մեղքերը, խիտ ամպի պես, փակել էին Նրա Սուրբ Հոգու ներկայությունը: Բայց չարիքի մեջտեղում մանուկ Սամուելը հավատարիմ մնաց Երկնքին, և Հեղիի տան հանդեպ դատապարտության պատգամը Սամուելի հանձնարարությունն էր՝ որպես Բարձրյալի մարգարե»:

«Այդ օրերում Տիրոջ խոսքը սակավ էր. հայտնված տեսիլք չկար: Եվ եղավ այն ժամանակ, երբ Եղին պառկած էր իր տեղում, և նրա աչքերը սկսել էին խավարել, այնպես որ չէր կարող տեսնել, և Աստծու ճրագը դեռ չէր հանգել Տիրոջ տաճարում, որտեղ Աստծու տապանակն էր, իսկ Սամուելը պառկել էր քնելու, որ Տերը կանչեց Սամուելին»: Չայնը Եղիինը կարծելով՝ երեխան շտապեց քահանայի մահճակալի մոտ և ասաց. «Ահա ես, որովհետև դու ինձ կանչեցիր»: Պատասխանն եղավ. «Ես չկանչեցի, որոյա՛կս, դարձյալ պառկի՛ր»: Երեք անգամ Սամուելը կանչվեց, և երեք անգամ էլ նա նույն կերպ արձագանքեց: Այն ժամանակ Եղին համոզվեց, որ այդ խորհրդավոր կանչը Աստծու ձայնն էր: Տերն անցել էր Իր ընտրյալ ծառայի՝ ալեհեր մարդու կողքով, որպեսզի խոսեր մի մանկան հետ: Սա ինքնին դառն, սակայն արդարացի հանդիմանություն էր Եղիին և նրա տանը»: Հայրապետներ և մարգարեներ, 581:

Եղիի տան հավատորացության ժամանակ բաց տեսիլք չկար, որովհետև այն օրերին Տիրոջ Խոսքը «թանկագին» էր: «Թանկագին» թարգմանված եբրայական բառը նշանակում է «հազվադեպ»: 1844-ից մինչև 1884 թվականը Լաոդիկեական ադվենտիզմին տրվեցին «բաց տեսիլքներ»: Սա նախ հաստատվեց Ֆիլադելֆիական միլլերական շարժման պատմության մեջ, և 1856 թվականին այն սկսեց ցույց տալ, որ Ֆիլադելֆիական շարժումը անցում էր կատարել դեպի Լաոդիկեական շարժումը, սակայն բաց տեսիլքները շարունակվեցին, որովհետև Աստված երկայնամիտ և ողորմած է:

Այնուհետև 1863 թվականին սկսվեց ապստամբություն հիմնարար ճշմարտությունների դեմ, սակայն «բաց տեսիլքները» շարունակվեցին մինչև 1884 թվականը: Այնուհետև փոփոխություն տեղի ունեցավ: Եզեկիելի ութերորդ գլխում չորս զարշելիությունները ներկայացված են որպես իրենց բնույթով աստիճանաբար սաստկացող: 1884 թվականը ներկայացնում է առաջին սերնդի գրեթե ավարտը և երկրորդ սերնդի սկիզբը: Ադվենտիստական պատմությունը փաստագրում է, որ 1881 թվականին, ապա կրկին 1882 թվականին, ապստամբության երկու նշանակալի աճեր տեղի ունեցան:

1881 թվականին Ընդհանուր համաժողովի նախագահը (Ջորջ Բաթլերը) գրեց և Review and Herald-ում գետեղեց հոդվածների մի շարք, որոնցում պնդում էր, թե Աստվածաշնչի որոշ հատվածներ առավել ներշնչված են, քան մյուս հատվածները, և իր հոդվածների ավարտին նա փաստորեն մատնանշեց Աստվածաշնչի որոշ հատվածներ, որոնք ներշնչված չեն: Դրանից հետո՝ 1882 թվականին, հրատարակչական գործի առաջնորդ Ուրիա Մմիթը, որն այն ժամանակ նաև կրթական գործի առաջնորդն էր, սկսեց ուսուցանել, որ երբ Քույր Ուայթին ցույց էին տրվում ապագայի մարգարեական

կանխասացություններ կամ անցյալի սրբազան պատմությունը, նրա խոսքերը ներշնչված էին, սակայն նա պնդում էր, որ երբ նա մատնանշում էր եկեղեցու անդամների անձնական թերությունները, ապա դա պարզապես նրա մարդկային կարծիքն էր:

1881 թվականին Սատանան, եկեղեցու նախագահի միջոցով, բացահայտ հարձակում սանձազերծեց Թագավոր Հակոբոսի Աստվածաշնչի հեղինակության դեմ, իսկ ապա հաջորդ տարում կրթական և հրատարակչական գործի առաջնորդը նմանատիպ հարձակում սանձազերծեց Մարգարեության Հոգու հեղինակության դեմ: 1884 թվականից վկայությունն այն է, որ այդ օրերում բացահայտ տեսիլք չկար: 1863 թվականից մինչև 1881 թվականը ապստամբությունն այն աստիճան էր սաստկացել, որ ընդգրկում էր Աստվածաշունչը և Մարգարեության Հոգին, և այլևս պարզապես հիմքերի մերժումը չէր ներկայացնում:

Եզեկիելի ութերորդ գլխում ներկայացված չորս պղծությունները գործադրվում են ծերերի կողմից, ինչը ներկայացնում է Երուսաղեմի առաջնորդությունը, որը 1863 թվականին իր սկիզբն առավ որպես օրինական եկեղեցական կազմավորում՝ Լաոդիկեական Աղվենտիզմ: Այդ ժամանակաշրջանում Review and Herald-ում հրապարակվեց մի հոդված, որի հեղինակությունը որոշ պատմաբաններ վերագրում են Ջեյմս Ուայթին, թեև հոդվածի փաստագրական տվյալները իրականում ավելի շուտ մատնանշում են Ուրիայի Սմիթին՝ որպես փաստացի հեղինակ: Ինչ էլ որ լինի, Երիքովի վերաշինության դեմ անեծքը հստակորեն իրագործվեց Ջեյմս Ուայթի միջոցով, իսկ Ուրիայի Սմիթը եղավ այն անձը, որ ստեղծեց կեղծ 1863 թվականի քարտեզը: Մինչև 1881 թվականը Գլխավոր համաժողովի նախագահը Review and Herald-ում տեղադրում էր հոդվածներ, որոնք վիճարկում էին Աստվածաշնչի լիակատար հեղինակությունը, և ապա հաջորդ տարում Ուրիայի Սմիթը սկսեց հարձակում Մարգարեության Հոգու հեղինակության դեմ:

Հին մարդիկ, որ կոչված էին պահապաններ լինելու, առաջնորդում էին բացահայտ մի հարձակում, որը սկսվեց Միլլերի երազում ներկայացված և Ամբակումի երկու տախտակների վրա պատկերավորված հիմնարար ճշմարտությունների դեմ հարձակումով: Այդտեղից նրանք սկսեցին հարձակվել Աստվածաշնչի և Մարգարեության Հոգու երկու վկաների վրա: Նույն ժամանակաշրջանում (1880-ականների սկզբին) առողջապահական գործի առաջնորդ Ջոն Հ. Քելլոգը սկսեց եկեղեցու ղեկավարությանը ներմուծել պանթեիզմի սպիրիտուալիզմը: 1881 թվականին Ջեյմս Ուայթը հողին հանձնվեց, և Քույր Ուայթը գտնվում էր եկեղեցու կրթական, առողջապահական և քաղաքական կառուցվածքի ղեկավարության սաստկացող ապստամբության միջում:

1856 թվականին հասած պատգամը, որը «յոթ ժամանակների» ավելացած լույսն էր, ինչպես նաև Լաոդիկիային ուղղված պատգամը, մերժվել էր, և Տերը մտադիր էր հենց այդ նույն պատգամը կրկնել 1888 թվականին Մինեապոլիսում կայացած Գլխավոր համաժողովում՝ ծերեր Ջոնսի և Վազգոների միջոցով ներկայացված պատգամի միջոցով: Նրանց պատգամը նոր պատգամ չէր, և երբ նրանց պատգամին

դիմադրողները դիմեցվեցին Քույր Ուսյթի կողմից, նա պարզեց, որ ապստամբները կարծում էին, թե Ջոնսի և Վագգոների պատգամին իրենց դիմադրությունը ներկայացնում էր հին սահմանաքարերը, որոնք նաև հին հիմքերն են, պաշտպանելու իրենց պատասխանատվությունը: Նրանց ապստամբությունը բացահայտեց, որ 1888 թվականին նրանք այլևս չէին հասկանում, թե որոնք էին հիմքերը, այն է՝ որ հիմնարար ճշմարտությունները ներկայացնում են Քրիստոսի արդարությունը: Սահմանաքարերի և Վիլյամ Միլլերի կանոնների համատեքստում նա ասաց.

«Մենք ինքներս պետք է իմանանք, թե ինչն է կազմում քրիստոնեությունը, ինչն է ճշմարտությունը, ինչն է այն հավատը, որ ստացել ենք, որոնք են աստվածաշնչյան կանոնները՝ այն կանոնները, որ մեզ տրված են բարձրագույն հեղինակությունից: Շատերը հավատում են առանց որևէ հիմքի, որի վրա կարողանան հաստատել իրենց հավատը, առանց բավարար ապացույցի՝ տվյալ հարցի ճշմարտության վերաբերյալ: Եթե մի գաղափար է ներկայացվում, որ ներդաշնակ է իրենց իսկ կանխակալ կարծիքների հետ, նրանք լիովին պատրաստ են այն ընդունելու: Նրանք չեն դատում պատճառից դեպի հետևանք, նրանց հավատը չունի իսկական հիմք, և փորձության ժամանակ նրանք պիտի գտնեն, որ ավագի վրա են շինել:»

«Նա, ով բավարարված հանգչում է Սուրբ Գրքի վերաբերյալ իր ներկա անկատար գիտելիքով՝ այն համարելով բավարար իր փրկության համար, հանգչում է մահաբեր խաբեության մեջ: Շատեր կան, ովքեր Սուրբ Գրային փաստարկներով ամբողջովին զինված չեն, որպեսզի կարողանան զանազանել մոլորությունը և դատապարտել ողջ այն ավանդությունն ու սնոտիապաշտությունը, որ ճշմարտության անվան տակ մատուցվել են: Սատանան իր իսկ գաղափարներն է ներմուծել Աստծո պաշտամունքի մեջ, որպեսզի ապականի Քրիստոսի ավետարանի պարզությունը: Մեծաթիվ մարդիկ, ովքեր հայտարարում են, թե հավատում են ներկա ճշմարտությանը, չգիտեն, թե ինչ է կազմում այն հավատը, որ մեկ անգամ ընդմիջտ հանձնվեց սրբերին՝ Քրիստոսը ձեր մեջ՝ փառքի հույսը: Նրանք կարծում են, թե պաշտպանում են հին սահմանաքարերը, սակայն գաղջ են և անտարբեր: Նրանք չգիտեն, թե ինչ է նշանակում հյուսել իրենց փորձառության մեջ և ունենալ սիրո ու հավատի իրական առաքինությունը: Նրանք Աստվածաշնչի ջանասեր ուսումնասիրողներ չեն, այլ ծույլ և անուշադիր են: Երբ Սուրբ Գրքի հատվածների վերաբերյալ կարծիքների տարբերություններ են առաջանում, նրանք, ովքեր նպատակադրված չեն ուսումնասիրել և վճռական չեն այն հարցում, թե ինչի են հավատում, հեռանում են ճշմարտությունից: Մենք պետք է բոլորի վրա տպավորենք աստվածային ճշմարտությունը ջանասիրաբար քննելու անհրաժեշտությունը, որպեսզի նրանք ճանաչեն, որ գիտեն, թե ինչ է ճշմարտությունը: Ոմանք մեծ գիտելիք են հավակնում ունենալու և իրենց վիճակով գոհ են զգում, մինչդեռ գործի համար այլևս ոչ մի նախանձախնդրություն, Աստծո հանդեպ և այն հոգիների հանդեպ, որոնց համար Քրիստոսը մահացավ, այլևս ոչ մի բոցաշունչ սեր չունեն ավելի, քան եթե երբեք չճանաչած լինեին Աստծուն: Նրանք Աստվածաշունչը չեն կարդում [որպեսզի] դրա ծուծն ու պարարտությունը սեփական հոգիներին յուրացնեն: Նրանք չեն զգում, թե դա Աստծո ձայնն է, որ խոսում է իրենց հետ: Բայց եթե ուզում ենք հասկանալ փրկության ճանապարհը, եթե ուզում ենք տեսնել

Արդարության Արեգակի ճառագայթները, պետք է նպատակադրված ուսումնասիրենք Սուրբ Գրքերը, որովհետև Աստվածաշնչի խոստումներն ու մարգարեությունները փառքի հստակ ճառագայթներ են սփռում փրկագնման աստվածային ծրագրի վրա, այն մեծ ճշմարտությունների վրա, որոնք հստակորեն չեն ըմբռնվում»: The 1888 Materials, 403.

Այս հայտարարությունը վերցված է նրա վկայությունից՝ 1888 թվականի ժամանակաշրջանից, և նա նշում է, որ ապստամբները հիմք են կառուցում ավազի վրա, թեև իրենք դա չգիտեն: Նա ասում է. «Մեծաթիվ մարդիկ, որոնք հավակնում են հավատալ ներկա ճշմարտությանը, չեն գիտակցում, թե ինչ է կազմում այն հավատը, որ մի ժամանակ տրվեց սրբերին՝ Քրիստոսը ձեր մեջ՝ փառքի հույսը: Նրանք կարծում են, թե պաշտպանում են հին սահմանափակումները, սակայն գաղջ են և անտարբեր»: Նա նրանց նույնականացնում է որպես դեռևս լինելով լատդիկեան վիճակում, որովհետև նրանք «գաղջ» են: Եվ նա նույնականացնում է «այն հավատը, որ մի ժամանակ տրվեց սրբերին՝ Քրիստոսը ձեր մեջ՝ փառքի հույսը»: Քրիստոսը դարերի Վեմն է, և որպես դարերի Վեմ՝ Նա ներկայացնում է Միլլերի երազի թանկարժեք քարերը:

«Զգուշացումը տրված է. չպետք է թույլատրվի, որ ներս մտնի որևէ բան, որը կխռովեցնի այն հավատի հիմքը, որի վրա մենք կառուցում ենք այն ժամանակվանից ի վեր, երբ լուրը եկավ 1842, 1843 և 1844 թվականներին: Ես եղել եմ այս լուրի մեջ, և այդ ժամանակվանից ի վեր կանգնած եմ աշխարհի առաջ՝ հավատարիմ այն լույսին, որ Աստված տվել է մեզ: Մենք մտադիր չենք մեր ոտքերը վերցնել այն հարթակից, որի վրա դրանք դրվեցին, մինչ օրեցօր Տիրոջն էինք փնտրում ջերմեռանդ աղոթքով՝ լույս որոնելով: Կարծում եք, թե ես կարող էի հրաժարվել այն լույսից, որ Աստված տվել է ինձ: Այն պետք է լինի ինչպես Հավիտենության Վեմը: Այն առաջնորդել է ինձ այն ժամանակվանից ի վեր, երբ տրվել է»: Review and Herald, April 14, 1903.

Նա ցույց է տալիս ապստամբների մի կարևոր իրողություն, որոնք Եզեկիելի հին մարդիկ էին, երբ ասում է. «Նրանք պատճառից դեպի հետևանք չեն դատում»: Անբարիշտները չեն կարող կամ չեն կամենում պատճառից դեպի հետևանք դատել: 1888 թվականի Ընդհանուր համաժողովի նստաշրջանի հետևանքն այնքան ապստամբական էր, որ Քույր Ուայթը վճռեց հեռանալ, սակայն նրա հրեշտակային առաջնորդը պատվիրեց նրան, որ նա պետք է մնա և արձանագրի Կորիսի, Դաթանի և Աբիրամի ապստամբության զուգահեռ պատմությունը: Հին մարդկանց ապստամբությունը հետևանքն էր, իսկ պատճառը՝ Լատդիկիայի պատգամի մերժումը, որը 1856 թվականին հասել էր «յոթ ժամանակների» աճեցված լույսով, և ապա սաստկացել էր մինչև 1863 թվականին հիմքերի դեմ ապստամբությունը, ինչը հետո հանգեցրեց նախ Աստվածաշնչի, ապա Մարգարեության Հոգու դեմ հարձակմանը՝ Քելլոգի սպիրիտուալիզմի ներմուծման հետ միասին:

Իհարկե, անցյալ դարերի մարդկանց պատմիչները պատմության ընթացքում ապստամբության հետ առնչվող ճշմարտությունները ծածկել են աղբով, ավանդություններով, սովորույթներով և առասպելների կերակուրներով, որովհետև

այդպիսի ապստամբությանը մասնակցողները միշտ էլ փորձում են թաքցնել վկայությունները:

Վա՛յ նրանց, որ խորամանկաբար փորձում են իրենց խորհուրդը թաքցնել Տիրոջից, և որոնց գործերը խավարի մեջ են, և ասում են. Ո՞վ է մեզ տեսնում, և ո՞վ է մեզ ճանաչում: Եսայիա 25:19:

Եսայիան այս համարում դիմում է այն մարդկանց, որոնց նա բնորոշում է որպես «այս ժողովրդին Երուսաղեմում իշխող արհամարհող մարդիկ», և նրանք նույն այն հին մարդիկ են, որոնք Եզեկիելի ութերորդ գլխում պետք է լինեին ժողովրդի պահապանները: Եզեկիելի վկայության մեջ, երկրորդ պղծության ժամանակ, որը նշանավորում է աղվենտիզմի երկրորդ սերունդը, նրանք պատասխանում են այն հարցերին, որ տալիս են Եսայիայի արհամարհող մարդիկ. «Քանզի ասում են. Տերը մեզ չի տեսնում. Տերը լքել է երկիրը» (Եզեկիել 8:12):

«Վա՛յ» է հռչակված այն պատմական վերանայողների վրա, որոնք փորձում են ծածկել այն ապստամբության ճշմարտությունը, որ հանգեցրեց 1888 թվականին տեղի ունեցածին և տեղի ունեցավ այդ տարում:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Ես պետք է ձեզ հետ խոսեմ Միննեապոլիսի ժողովների վերաբերյալ: Մի ժամանակ ես որոշեցի հեռանալ ժողովից, որովհետև տեսա և զգացի ընդդիմության այն գործը ոգին, որ տիրում էր այնտեղ: Ես ոչ մի պահ չէի կարող ընդունել այն ոգին, որ իշխող գործությամբ շարժվում էր Եղբայր Մորիսոնի և Եղբայր Նիկոլայի վրա: Ես ոչ մի պահ չեմ կարող կասկածի ենթարկել, թե դուք ինչպիսի ոգուց էիք: Անշուշտ դա Աստծո Հոգին չէր, և որպեսզի դուք չշարունակեք այս խաբեության մեջ, այժմ գրում եմ ձեզ»:

«Այն գիշերը, երբ ես որոշել էի այլևս չմնալ Միննեապոլիսում, մի երագում կամ գիշերային տեսիլքում,—չեմ կարող հաստատ ասել, թե որն էր,—բարձրահասակ, իշխող տեսքով մի անձ ինձ պատգամ բերեց և հայտնեց ինձ, որ Աստծո կամքն է, որպեսզի ես կանգնած մնամ իմ պարտքի դիրքում, և որ Ինքը՝ Աստված, կլինի իմ օգնականը և կսատարի ինձ, որպեսզի ասեմ այն խոսքերը, որ Ինքը պիտի տա ինձ: Նա ասաց. «Այս գործի համար է Տերը քեզ բարձրացրել: Նրա հավիտենական բազուկները քո տակ են: Այս ժողովից որոշումներ պիտի կայացվեն կյանքի կամ մահվան համար. ոչ թե այն պատճառով, որ որևէ մեկը պետք է կորչի, այլ որովհետև հոգևոր հպարտությունն ու ինքնավստահությունը կփակեն այն դուռը, որպեսզի Հիսուսը և Նրա Սուրբ Հոգու գործությունը չընդունվեն: Նրանց պիտի տրվի ևս մի հնարավորություն՝ ազատվելու մոլորությունից, ապաշխարելու, խոստովանելու իրենց մեղքերը, գալու դեպի Քրիստոսը և դարձի գալու, որպեսզի Նա բժշկի նրանց»:

«Նա ասաց. “Հետևիր ինձ”»: Ես հետևեցի իմ առաջնորդին, և նա ինձ տարավ այն տարբեր տները, ուր եղբայրներն իրենց բնակությունն էին հաստատել, և ասաց. «Լսի՛ր այստեղ ասված խոսքերը, որովհետև դրանք գրված են հիշատակության գրքում, և այս խոսքերը դատապարտող գործություն պիտի ունենան բոլոր նրանց վրա, ովքեր մասնակցություն կունենան այս գործում, որը չէ վերսից եկող

իմաստության հոգով, այլ այն հոգով, որ չի իջնում վերևից, այլ ներքևից է»:

«Ես լսեցի այնպիսի արտասանված խոսքեր, որոնք պետք է ամոթահարեին ամեն մեկին, ով դրանք արտասանել էր: Միայնակ մեկից մյուսին էին փոխանցվում ծաղրական դիտողություններ՝ ծանակելով իրենց եղբայրներ Ա. Թ. Ջոնսին, Է. Ջ. Վագոներին և Ուիլի Բ. Ուայթին, ինչպես նաև ինձ: Իմ դիրքն ու իմ գործը ազատորեն քննադատվում էին նրանց կողմից, որոնք պետք է զբաղված լինեին Աստծո առաջ իրենց հոգիները խոնարհեցնելու և իրենց իսկ սրտերը կարգի բերելու գործով: Թվում էր, թե մի տեսակ հրապույր կար իրենց եղբայրների և նրանց գործի վերաբերյալ երևակայական անիրավությունների ու մտացածին արտահայտությունների վրա տարված խորհելու մեջ, որոնք ճշմարտության մեջ ոչ մի հիմք չունեին, ինչպես նաև կասկածելու, և խոսելու ու գրելու դառն բաներ՝ իբրև սկեպտիցիզմի, հարցականի և անհավատության արդյունք»:

«Իմ առաջնորդն ասաց. «Մա գրքերում գրված է ընդդեմ Հիսուս Քրիստոսի: Այս ոգին չի կարող ներդաշնակ լինել Քրիստոսի՝ ճշմարտության Հոգու հետ: Նրանք հարբած են ընդդիմության ոգով և հարբեցողի չափ անգամ չգիտեն, թե ինչ ոգի է դեկավարում իրենց խոսքերը կամ իրենց գործողությունները: Այս մեղքը հատկապես վիրավորանք է Աստծու հանդեպ: Այս ոգին ճշմարտության և արդարության Հոգու հետ առավել նմանություն չունի, քան այն ոգին, որ մղեց հրեաներին դաշինք կազմելու՝ կասկածելու, քննադատելու և Քրիստոսի՝ աշխարհի Փրկչի նկատմամբ լրտեսներ դառնալու»:

«Իմ առաջնորդը ինձ ասաց, որ վկա էր եղել այն Քրիստոսագուրկ խոսակցությանը, այն խուժանական խոսքին, որ վկայում էր այն ոգու մասին, որն այդ խոսքերն էր մղում: Երբ նրանք մտան իրենց սենյակները, չար հրեշտակները նրանց հետ մտան, որովհետև նրանք դուռը փակել էին Քրիստոսի Հոգու առջև և չէին կամենում լսել Նրա ձայնը: Չկար հոգու խոնարհում Աստծո առաջ: Աղոթքի ձայնը հազվադեպ էր լսվում, մինչդեռ քննադատությունը և չափազանցված արտահայտությունները, և ենթադրությունները, և գուշակությունները, և նախանձը, և խանդը, և չար կասկածամտությունը, և սուտ մեղադրանքները տարածված էին: Եթե նրանց աչքերը բացված լինեին, կտեսնեին այն, ինչը պիտի սարսափեցներ նրանց՝ չար հրեշտակների ցնծությունը: Եվ կտեսնեին նաև մի Դիտորդի, որ լսել էր ամեն մի խոսք և գրանցել էր այդ խոսքերը երկնքի գրքերում»:

«Այն ժամանակ ինձ տեղեկացվեց, որ այդ պահին անօգուտ կլինեին որևէ որոշում ընդունել վարդապետական կետերի վերաբերյալ, թե ինչն է ճշմարտությունը, կամ ակնկալել արդար քննության որևէ ոգի, որովհետև կազմվել էր մի դաշինք, որպեսզի թույլ չտրվի գաղափարների որևէ փոփոխություն որևէ կետի կամ դիրքորոշման վերաբերյալ, որ նրանք ընդունել էին, ինչպես հրեաներն էլ չէին թույլ տալիս: Իմ Առաջնորդը շատ բան ասաց ինձ, որ ես ազատություն չունեմ գրելու: Ես ինձ գտա անկողնում նստած՝ վշտի և տագնապի ոգով, նաև հաստատ վճռականության ոգով՝ մնալու իմ պարտքի պահակակետում մինչև ժողովի ավարտը, և ապա սպասելու Աստծո Հոգու առաջնորդությանը, որ ինձ ասի՝ ինչպես շարժվել և ինչ ընթացք բռնել»:

The 1888 Materials, 277, 278.